

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **M. – S.**, zastúpená advokátkou: Mgr. Z. Z., proti odporkyňi: **R. V. R.**, o odvolaní navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/73/2007 zo dňa 18.12.2007, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **m e n í** rozhodnutie odporkyne č. RP/73/2007 zo dňa 18.12.2007, v časti výroku I. o výške uloženej pokuty tak, že navrhovateľka **je povinná** zaplatiť pokutu vo výške 500 000 Sk.

Vo zvyšnej časti rozhodnutie odporkyne č. RP/73/2007 zo dňa 18.12.2007 **potvrďuje**.

Navrhovateľke sa náhrada trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Navrhovateľka podala včas odvolanie proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/73/2007 zo dňa 18.12.2007, ktorým uložila navrhovateľke:

1. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 24.08.2007 o cca 19.00 hod. odvysielala v rámci programu T.N. príspevok „Tragická nehoda“, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, za čo jej bola uložená podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii

a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zák. č. 308/2000 Z.z.) sankciu – pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ citovaného zákona vo výške 1 000 000 Sk.

2. Za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 24.08.2007 o cca 19.00 hod. navrhovateľka odvysielala v rámci programu T.N. príspevok „Tragická nehoda“, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania programov (ďalej len JSO), pretože nezabezpečila, aby obrazové zábery, ktoré tvoria integrálnu súčasť informácie, boli zobrazené v rozsahu nevyhnutnom pre informácie a bez dôrazu na efekt šokovania alebo senzácie, za čo uložila odporkyňa navrhovateľke § 64 ods. 1 písm. d/ v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zák. č. 308/2000 Z.z. sankciu – pokutu vo výške 100 000 Sk.

Svoje rozhodnutie zdôvodnila odporkyňa tým, že odvysielanie predmetných záberov nebolo nevyhnutné, keďže neplnili spravodajský účel, neboli nositeľom relevantnej spravodajskej informácie, resp. ich spravodajská hodnota bola zanedbateľná. Divák informáciu o zdravotnom stave vodiča dostal ešte pred odvysielaním samotných záberov na základe vyjadrenia zasahujúcej lekárky, teda viacnásobné odvysielanie detailných záberov nebolo podľa odporkyne nevyhnutné. Keďže rada dospela k záveru, že navrhovateľka použila zábery, ktorých nevhodnosť bola za hranicou rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie a ich primárnym cieľom nebolo informovať divákov o vážnej dopravnej nehode, resp. o zdravotnom stave zraneného vodiča, ale cieľom bolo vyvolať u divákov efekt senzácie a boli spôsobilé u diváka vyvolať šokujúci efekt. Odvysielaný príspevok dehonestujúcim spôsobom informoval o ťažkej dopravnej nehode, degradoval ľudskú dôstojnosť obete tejto nehody a využil ľudskú tragédiu na vyvolávanie senzácie a šoku a tvorbu bulvárneho príspevku. Keďže v príspevku boli odvysielané zábery obete dopravnej nehody, čo spolu s informáciami o jej zdravotnom stave predstavovalo zvlášť hrubý zásah do ľudskej dôstojnosti tejto obete ako je ústavou chráneného základného ľudského práva a keďže dodržiavanie a ochrana základných ľudských práv a slobôd je v súčasnosti jedným z hlavných znakov moderného právneho štátu a miera ich ochrany je jedným z indikátorov stupňa vyspelosti demokracie v jednotlivých štátoch. Práve z uvedeného ustálila odporkyňa závažnosť správneho deliktu. Na tieto skutočnosti ako aj na rozsah a dosah vysielania a mieru zavinenia odporkyňa prihliadla pri určení výšky pokuty 1 000 000 Sk za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z.

Odporkyňa pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu – uvedené zábery na obeť neboli nijak vyrašťované, ich odvysielanie bolo z hľadiska predmetu príspevku zbytočné, neplnili žiadnu spravodajskú hodnotu, jediným cieľom bolo vyvolať senzáciu a šok, neboli nositeľom relevantnej spravodajskej informácie a ich odvysielanie nebolo nevyhnutné pre pochopenie informácie. V oboch prípadoch pri určovaní výšky pokuty odporkyňa vychádzala zo stavu, že za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 a § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. bola navrhovateľka sankcionovaná už v minulosti ako aj na fakt, že zábery vysielané v programe T.N. boli

vysielané zo záznamu a preto mala navrhovateľka dostatok času a priestoru na zohľadnenie vekovej vhodnosti programu a zaradenie programu v súlade so zák.č. 308/2000 Z.z. a JSO. Rovnako mohla a mala vedieť, že svojim konaním môže porušiť, alebo ohroziť záujem chránený zákonom č. 308/2000 Z.z.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala včas odvolanie navrhovateľka. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil preskúmané rozhodnutie odporkyne zo dňa 18.12.2007 v celom rozsahu a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Navrhovateľka uviedla, že sa nestotožňuje s názorom rady, práve naopak, rozsah, ako aj celkové vyznenie snímania v súvislosti s dianím okolo havarovaného vozidla (neúnavná činnosť a snaha príslušníkov Hasičského zboru) boli v súlade so zákonom. Zábery boli použité primeraným spôsobom a v primeranom rozsahu. Nestotožnila sa ani s názorom, že zábery predmetného príspevku zobrazovali neúmerné utrpenie človeka a boli výlučne použité ako prostriedok tvorby šokujúceho spravodajstva. Nosnou informáciou príspevku bolo zobrazenie reálnej záchranárskej akcie, považuje za nepravdivé tvrdenie odporkyne, že primárnym cieľom príspevku bolo informovať len o tom, či „prežil“ alebo nie.

Podľa navrhovateľky posudzovanie skutkového stavu v danej veci treba upriamiť pozornosť najmä na článok 14 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky, ktorá garantuje základné ľudské práva a slobody. Rovnako poukázala na článok 11 Ústavy slovenskej republiky, dôvodiac tým, že hlavný význam slobody prejavu je zabezpečenie pluralizmu, tolerancie a otvorenosti ducha, bez ktorých nemôže fungovať demokratická spoločnosť. Právo slobody sa vzťahuje nielen na informácie alebo myšlienky, ktoré sa prijímajú priaznivo, alebo sú pokladané za neškodné alebo sa k nim zachováva ľahostajný postoj ale aj na také, ktoré urážajú, šokujú, či znepokojujú (prípád Handyside versus Spojené kráľovstvo rozsudok zo dňa 07.12.1976).

Navrhovateľka ďalej poukázala na článok 6 Odporúčania Výboru Ministrov Rady Európy č. R/91/1 o administratívnom trestaní zo dňa 13.02.1991, ktorý pripúšťa absenciu dôvodov pri správnych deliktoch menšej závažnosti, avšak určuje povinnosť odôvodnenia uloženia sankcie v správnom konaní. Keďže ukladanie sankcií má význam tak represívny ako aj preventívny stráca význam preventívnosti uplynutím neprimeranej lehoty od vzniku porušenia k samotnému uloženiu sankcie. Navrhovateľka je názoru, že odporkyňa v preskúmanom rozhodnutí taxatívne vymenúva dôvody uloženia pokuty v úhrnej výške 1 100 000 Sk, avšak dôvody, ktoré demonštratívne uvádza nemajú podklad v preukázateľných dôkazoch. Takéto odôvodnenie uloženia výšky sankcie v danej veci považuje navrhovateľka za nedostatočné a teda v tejto časti považuje rozhodnutie RP/73/2007 vydané odporkyňou za nepreskúmateľné.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa tak, že v prípade osôb nachádzajúcich sa v život ohrozujúcich situáciách nie je žiadanou prítomnosť televíznych kamier tým skôr, že osoba dotknutá výrobou takéhoto zobrazovaného záznamu nemôže účinne uplatňovať právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti. Odporkyňa v tejto súvislosti v rozhodnutí skonštatovala, že navrhovateľka príspevkom

v odvysielanej forme degradovala ľudské utrpenie len na prostriedok tvorby šokujúceho spravodajstva. Právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti zahŕňa aj právo na dôstojnú smrť, resp. dôstojnú záchranu života, bez asistencie televíznych kamier a širokej publicity v televíznom spravodajstve. Zobrazenie ťažko zranenej fyzickej osoby, resp. využívanie ľudskej tragédie pre účely výroby šokujúceho, či senzáciu vyvolávajúceho spravodajského príspevku je podľa názoru odporkyne hrubý a nedôvodný zásah do ľudskej dôstojnosti osoby ako jej základného ľudského a osobnostného práva a to tým skôr, že počas celého trvania príspevku boli odvysielané ústne informácie o zdravotnom stave vodiča, ktoré plnili v dostačujúcej miere spravodajský účel. Odporkyňa ďalej uviedla, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie. Uvedená zásada platí aj v prípade aplikácie zákona č. 308/2000 Z.z. ako aj zák.č. 71/1967 Zb., ktoré nevyžadujú pri preukázaní, či došlo k správne deliktu zavinenie, alebo dokonca úmyselné konanie. Podstatné je iba to, či k porušeniu zákona objektívne došlo alebo nie.

Podľa názoru odporkyne použitá forma príspevku nielenže nezodpovedala prezentovanej problematike, ale aj umocnila šokujúci, či senzáciu vyvolávajúci charakter predmetného príspevku. Podľa názoru odporkyne aj pri uplatňovaní práva na slobodu prejavu spolu s informovaním verejnosti na základe práva na informácie, má informujúci subjekt povinnosť dbať na základné ľudské práva a slobody ostatných subjektov, uplatňovať svoje právo na slobodu prejavu bez obmedzovania základných ľudských práv a slobôd ostatných subjektov a v prípade kolízie týchto dvoch práv a slobôd má informujúci subjekt jednoznačnú povinnosť zabezpečiť, aby intenzita porušenia práv a slobôd ostatných subjektov bola čo najnižšia a bola v súlade s požiadavkou proporcionality medzi uplatňovaním práva na slobodu prejavu informovaním verejnosti na základe jej práva na informácie a nedotknuteľnosťou základných práv a slobôd ostatných subjektov. V tomto prípade však existuje zákonné obmedzenie v záujme ochrany práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a odporkyňa považuje preto zásah do slobody prejavu v danom prípade za nevyhnutný a legitímny, korešpondujúci s článkom 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odporkyňa v danom prípade postupovala primerane rýchlo s poukazom na okolnosti prípadu a pri dodržaní lehôt upravených v zákone č. 308/2000 Z.z. v spojení so zásadou č. 4 Odporúčania Výboru Ministrov č. 91/1 zo dňa 13.02.1991.

Odporkyňa na záver uviedla, že zistila skutkový stav veci v dostatočnej miere, správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona, rozhodnutie má všetky náležitosti zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne a dostatočne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovenia správneho poriadku a z tohto dôvodu navrhla, aby Najvyšší súd SR podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.) rozhodnutie odporkyne č. RP/72/2007 zo dňa 18.12.2007 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne, na základe podaného opravného prostriedku preskúmal odvolanie odporkyne § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z. z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 410-PgO/O-4943/2007 a písomnými podaniami účastníkov ako aj po vypočutí zástupcov navrhovateľky a odporkyne na pojednávaní dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je čiastočne dôvodné.

Podľa § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a slobôd iných.

Podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania programov adresovaný rodičom a vychovávateľom maloletých.

Podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zák.č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá pokutu.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zák.č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 20 000 Sk do 2 000 000 Sk, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov (§ 20 ods. 5) alebo neuplatnil toto označenie v rámci ním vysielanej programovej služby.

Podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zák.č. 308/2000 Z.z. rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, ak vysielala programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami § 19.

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd SR zistil, že dňa 24.08.2007 o cca 19.00 hod. odvysielala navrhovateľka v rámci programu T.N. príspevok „Tragická nehoda“ v trvaní od 19:03:56 do 19:05:33 hod., ktorý pozostával zo slovného úvodu moderátorky zo štúdia a následného obrazového dokumentu správy z obsahu ktorého vyplynulo, že sa stala na diaľnici D2 J. – B. vážna dopravná nehoda. Do protismeru vošiel rakúsky vodič, ktorý sa čelne zrazil s maďarským nákladným autom, nehoda si vyžiadala dva ľudské životy. Obrazový dokument obsahoval okrem iného aj detailný záber na zakliesneného vodiča v dĺžke cca 3 sekundy, záber na siedmych záchranárov, ktorí na nosidlách niesli zraneného vodiča v trvaní cca 6 sekúnd a okrem iného aj strih na zachraňujúcich hasičov a členov záchranej služby skláňajúcich sa nad zraneným, pričom jeden záchranár zvolal: „Ešte jeden obvaz!“ Výzvu zopakoval aj ďalší záchranár. Nasledoval strih na detail hrude zraneného šoféra a ruky záchranára, ktorý sa hmatom snažil zistiť zranenia. Obraz pokračuje pohľadom na záchranárov nakladajúcich zraneného vodiča do záchranky, pričom záchranár sa snažil zachrániť zraneného masážou srdca. Ďalej bol obrazový detail na lekárku, ktorá stála pred rozbitými autami a stojacimi záchranármi, hovoriac „Dost' zlý ..., nevyzerá to dobre.“ Redaktorka pod

obrazom hovorí: „Diaľnica D2 pri J. dnes ráno po deviatej hodine. Rakúsky vodič vošiel do protismeru a čelne sa zrazil s maďarskou dodávkou, v ktorej sedeli dvaja ľudia. Hasiči a záchranári okamžite zasahujú.“ Text redaktorky potom pokračoval „Naposledy sa takáto tragická nehoda stala na diaľnici pred štyrmi rokmi. Preto ju nakoniec kvôli likvidačným a upratovacím prácam uzatvorili na niekoľko hodín.“

Podľa senátu najvyššieho súdu bolo v prípade nesporné, že odvysielaný príspevok nemal len charakter informatívny, ale spôsobom spracovania a odvysielania obrazového príspevku spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd účastníkov dopravnej nehody a to konkrétne tým, že príspevok obsahoval obraz zreteľne snímanej tváre zraneného šoféra z blízka, rovnako komentárom člena hasičského záchraného zboru, ktorý okrem iného uviedol „... obidve nohy zakliesnené, narazený na volant, stlačený hrudník, ťažko sa mu dýchalo, bledol nám ...“ Rovnako ďalším strihom na detail hrude zraneného šoféra, na ruky záchranára, ktorý sa hmatom snažil zistiť zranenia a konštatácia záchranárov „Tam ho bolí, tam ... Tuto to praská.“ Uvedené zábery možno považovať za neprimerané, možno ich považovať za nadbytočne odvysielané, vyvolávajúce efekt šokovania. Keďže predmetné zábery neboli odvysielané v rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie prišlo podľa názoru senát najvyššieho súdu k porušeniu ustanovenia § 19 ods. 1 a k porušeniu ust. § 20 ods. 5 zák.č. 308/2000 Z.z., pretože predmetný príspevok spôsobom svojho spracovania ako aj svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd účastníkov predmetnej dopravnej nehody. Na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti je vysielateľ televíznej programovej služby povinný zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania programov adresovaný rodičom a vychovávateľom maloletých. V danom prípade navrhovateľka nerešpektovala uvedené ustanovenia zákona. Prihliadnuc na charakter programu Televízne noviny, ktorý má výlučne spravodajský charakter, príspevky sú pripravované vopred, z tohto dôvodu mala navrhovateľka možnosť ovplyvniť obsah daného príspevku tak, aby nedošlo k porušeniu uvedených povinností. Súd sa stotožnil s odôvodnením odporkyne v tej časti, že odvysielanie obrazových záberov nebolo nevyhnutné, keďže neplnili spravodajský účel, neboli nositeľom relevantnej informácie a samotná spravodajská hodnota obrazového príspevku bola zanedbateľná. V danom prípade diváci dostali informáciu o zdravotnom stave vodiča ešte pred odvysielaním samotných záberov. Príspevok, tak ako bol odvysielaný, obsahoval prvky nevhodnosti, ktorá bola za hranicou rozsahu nevyhnutnou pre pochopenie informácie a ich primárnym cieľom nemohla byť informácia o vážnej dopravnej nehode, alebo zdravotnom stave účastníkov nehody, ale vyvolala u divákov efekt senzácie. Po vizuálnej stránke zábery z hľadiska ich obsahu, ako aj kvantitily boli spôsobilé vyvolať u ľudí šokujúci efekt.

Z článku XI. JSO vyplýva, že pri výrobe vlastných programov, najmä informačných, spravodajských, publicistických alebo dokumentárnych, vysielateľ zabezpečí, aby obrazové príspevky, ktoré tvoria integrálnu súčasť informácie alebo správy, boli zobrazené bez dôrazu na efekt šokovania alebo senzácie a v rozsahu nevyhnutnom pre pochopenie informácie. Pri vlastných alebo prevzatých materiáloch

zobrazujúcich násilie alebo jeho následky pre potreby spravodajstva vysielateľ zabezpečí, aby odvysielanie príspevku takýmto materiálom predchádzalo slovné upozornenie znenia: „Nasledujúce zábery nie sú vhodné pre maloletých divákov.“

Opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie odporkyne obsahuje odôvodnenie uložených pokút, najmä závažnosť správnych deliktov, rozsah a dosah vysielania navrhovateľky, mieru zavinenia. Odôvodnenie obsahuje aj odkaz na rozhodnutie RP/206/2005, v ktorom bola uložená navrhovateľke sankcia vo výške 1 000 000 Sk za porušenie § 19 ods. 1 citovaného zákona a odkaz na ustanovenie odporkyne č. RP/70/2005, kde bola uložená navrhovateľke pokuta 100 000 Sk za porušenie § 20 ods. 5 cit. zákona. Obsah uvedených rozhodnutí senátu najvyššieho súdu nie je známy, predmetné rozhodnutia neboli súčasťou predloženého administratívneho spisu.

Z rozhodovacej činnosti je senátu najvyššieho súdu známe rozhodnutie odporkyne č. RP/21/2007 zo dňa 11.05.2007, ktorým bolo za porušenie povinnosti upravenej v § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. uložená povinnosť inému subjektu vo výške 200 000 Sk.

V tomto prípade zákon umožňuje odporkyni – správne orgánu za porušenie povinnosti ust. v § 20 ods. 5 uložiť pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby v rozpätí od 20 000 Sk do 2 000 000 Sk. V danom prípade bola navrhovateľke uložená pokuta vo výške 100 000 Sk, pričom výška pokuty ako aj jej odôvodnenie v tejto časti považuje súd napadnuté rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom ako aj v súlade s poslaním odporkyne definované v § 4 zák.č. 308/2000 Z.z., malo všetky požadované náležitosti. Sankcia – pokuta bola za porušenie povinnosti ust. v § 20 ods. 5 citovaného zákona uložená vo výške blízkej dolnej hranici sadzby, výška uloženej pokuty bola odôvodnená, preto v tejto časti považuje senát najvyššieho súdu rozhodnutie odporkyne za zákonné.

Za porušenie ust. § 19 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z. umožňuje zák.č. 308/2000 Z.z. uložiť vysielateľovi televíznej programovej služby pokutu vo výške od 100 000 Sk do 5 000 000 Sk, pričom v danom prípade bola navrhovateľke uložená pokuta vo výške 1 000 000 Sk. Poukazujúc na zásadu obsiahnutú v 3 ods. 4 zák.č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v spojení s § 71 ods. 1 zák.č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, ale s prihliadnutím na obsah odvysielaného príspevku porušenie predmetného ustanovenia zákona dospel senát Najvyššieho súdu SR k záveru, prihliadnuc na šokujúci obsah predmetného príspevku, na obsah príspevku zasahujúci do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, že napadnuté rozhodnutie odporkyne v časti I. súd zvažil výšku uloženej pokuty s poukazom na ust. § 250i ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru s ohľadom na všetky individuálne okolnosti prípadu, najmä na sledovanosť programu, vysielací čas, multiregionálny rozsah vysielania a porušenie povinnosti, ako aj na zásadu obsiahnutú v § 3 ods. 4 zák.č. 71/1967 Zb., že uplatní pri rozhodovaní zásadu plnej jurisdikcie, ktorú mu umožňuje § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. a § 250j

ods. 2 O.s.p a zmenil rozhodnutie odporkyne tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku, zmenil rozhodnutie vo výške uloženej pokuty na sumu 500 000 Sk.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. s poukazom na to, že navrhovateľka si trovy konania na náhradu neuplatnila tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 24. apríla 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková